

MESE A FEHÉRCSILLAGOS SÜNDISZNÓRÓL

Benedek szakasztott olyan kis sündisznó volt, mint a testvérei, akikkel együtt élt a nagy mogyoróbokor tövében. Vagy mit is mondok! Mégsem volt szakasztott olyan, mert neki egy kis fehér csillagocska nőtt a homlokán. Aggodalmaskodott is apja, anyja: mi lesz ebből a gyerekből?

De nem lett semmi. Benedek nőtt, növekedett, szépen, mint a többi hét.

Múlt a nyár, jött az ősz. Dér lepte be a földet.

– Miért van ilyen hideg? – kérdezte egyszer Benedek.

– Mert jön a tél – felelte sünpapa.

Benedek lehajtotta csillagos fejecskéjét, s aztán egyszerre csak olyat kérdezett, amelyet még soha sündisznócsemete nem kérdezett, mióta világ a világ:

– Papa, miért van tél?

De hát Benedek megtehetette, neki csillag világolt a homlokán.

Most már sünpapán volt a sor, hogy lábaira hajtja a fejét, ami sünéknél kétségtelenül a gondolkodás jele. Hiszen egy szülőnek mindent tudnia kell.

– Hogy miért van tél? – mondta aztán elszontyolodva. – Én sem tudom, de megkérdezzük.

Útnak indultak hát. Elöl sünpapa, sünmama, mögöttük Benedek, sorban a hét testvérével. Elmentek a nyúlhoz. A nyúl szörnyen okos nyuszi volt, fél fülét örökösen lekonyítva hordta, úgy elmélkedett magában.

– Miért van tél? – kérdezte tőle sünpapa.

A nyúlnak még a másik füle is lekonyult, úgy elgondolkozott. Ezt mondta:

– Bizonyára a szél hozza, várjatok, megkérdezem a szelet.

S mikor jött a szél, a nyúl nekiiramodott, és futott, futott, versenyt futott vele. De bizony csak szomorúan tért vissza.

– Nem tudja a szél se, csak beszél, beszél tücsköt-bogarat, telebúgta a fülem – s rázogatta keservesen tapsifülét. – Menjetek a bagolyhoz, tán az éjszaka hozza a telet, ő beszél vele.

Óriás, odvas fa mélyén lakott a bagoly. Szegény sünpapa egész álló nap kiáltozott neki, míg végre alkonyattájban meghallotta, s kijött az odújából.

A CIPZÁRKOVÁCS

5. rész

Az iskolaigazgató hálósobájába csöpentek. Maja befogta a rémült Taki száját. Némán nézték a hortyogó igazgatót. A háta mögött Hörcsög úrnak nevezték. Valóban úgy nézett ki. Vicces kis szakállbajuszt viselt, tokás álla remegett, amikor megszólalt. Most nem beszélt, hanem éktelenül horkolt. Taki és Maja pedig igazán közelről figyelhette a direktor pofaszakállát. A hasán ültek ugyanis. A varázslatos cipzár egyenesen az igazgató ágyára pottyantotta őket.

Takinak bőven elég volt az elszenvedett térugrás. Az igazgató ágyán ébredni már soknak tűnt. De nem lehetett kérdezősködni. Maja, aki láthatóan gyakorlott volt a lehetetlen helyzetek kezelésében, óvatosan leereszkedett az ágyról. Hörcsög úr álmában érezhette,

hogy kisebb a nyomás a pocakján, mert boldogan felsóhajtott.

Takiban megfagyott a vér. Hirtelen elképzelte, ahogy az igazgató felébred, és ott találja a hasán az iskola leglógósabb diákját. Szívromot kapna, vagy fülön csípné és betörésért a rendőrség kezére adná. Végre megszabadulna Takitól. Taki rémülten Majára pillantott, aki már kifelé lopakodott a szobából. Hörcsög úr a sóhaj után újra horkolni kezdett. Taki óvatosan letette egyik lábát a padlóra. Várt egy pillanatot, majd a másikat. Lent volt.

Hörcsög úrból újabb jókora sóhaj szakadt föl, aztán édesdeden a fal felé fordult. Taki a lány után surrant. A nappaliban félhomály volt.

– Maja! – suttogetta Taki, de a lányt sehol nem látta.

❖ A CANTERVILLE-I KÍSÉRTET

5. rész

OSCAR WILDE elbeszélését átdolgozta
LÁSZLÓ NOÉMI, illusztrálta VASS JÓZSEF

A kísértet beteg volt. Lábadozás közben eltervezte, hogy belopózik Washington szobájába, az arcába vigyorog, aztán háromszor torkon szúrja magát. Hargudott rá a folt miatt. Virginia sohasem bántotta. Nála elég lesz a ruhásszekrényben párat hörögni. Az ikreket viszont megleckézteti. Csontváz képében négykézláb végigmászik az ágyuk között. Éjfélkor a kísértet végigsuhant a sötét folyosón. Hirtelen borzalmas kísértet állta útját.

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

